

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 152/2026
04.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Радета Пјетловића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Радета Пјетловића - адвоката Јелене Јовановић и браниоца окривљеног Ивана Гавриловића – адвоката Јована Јовановића, поднетим против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.831/24 од 26.03.2025. године и Кж3 бр.5/25 од 18.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 04. марта 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Радета Пјетловића и Ивана Гавриловића, поднети против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.831/24 од 26.03.2025. године и Кж3 бр.5/25 од 18.09.2025. године, и то захтев браниоца окривљеног Радета Пјетловића - адвоката Јелене Јовановић у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, а захтев браниоца окривљеног Ивана Гавриловића – адвоката Јована Јовановића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док исти захтеви у осталом делу **ОДБАЦУЈУ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомобру К бр.13/24 од 18.09.2024. године, поред осталог, окривљени Раде Пјетловић и Иван Гавриловић су на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, јер није доказано да су извршили предметно кривично дело. Истом пресудом, окривљени су на основу члана 265. став 1. ЗКП ослобођени обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и одређено је да ови трошкови падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.831/24 од 26.03.2025. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Сомбору, пресуда Вишег суда у Сомбору К бр.13/24 од 18.09.2024. године, преиначена је тако што су окривљени Раде Пјетловић и Иван Гавриловић оглашени кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у саизвршилаштву, у вези члана 33. КЗ, за које дело су осуђени на казне затвора у трајању од по четири године. У ове казне, окривљенима је урачунато време проведено у притвору од 04.08.2022. до 27.10.2022. године и време проведено по мери забране напуштања стана од 27.10.2022. до 14.06.2023. године.

Истом пресудом, окривљени су обавезани на трошкове кривичног поступка и паушала, како је то наведено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж3 бр.5/25 од 18.09.2025. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Радета Пјетловића и његовог браниоца, као и жалба браниоца окривљеног Ивана Гавриловића, а пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.831/24 од 26.03.2025. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.831/24 од 26.03.2025. године и Кж3 бр.5/25 од 18.09.2025. године, захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног Радета Пјетловића - адвокат Јелена Јовановић, због битних повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на повреду члана 32. Устава РС, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати Вишем суду у Сомбору на поновно суђење;

-бранилац окривљеног Ивана Гавриловића – адвокат Јован Јовановић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3), тачка 10), тачка 11), те став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати суду на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем, или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, уз истовремени захтев да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа Врховног суда сходно одредби члана 488. ЗКП, те да Врховни суд одреди да се прекине, односно одложи извршење правноснажне пресуде у складу са одредбама члана 488. став 3. ЗКП.

Врховни суд је доставио по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, нашао:

Захтев браниоца окривљеног Радета Пјетловића у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, као и захтев браниоца окривљеног Ивана Гавриловића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП су неосновани, док су у осталом делу недозвољени и немају законом прописан садржај.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Радета Пјетловића - адвоката Јелене Јовановић нижестепене пресуде побијају због битне повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да су засноване на незаконитом доказу, при чему као незаконит доказ означава вештачење телефонске комуникације преко апликације „Телеграм“ и „Сигнал“ из телефона окривљеног АА, са образложењем да се вештачење односи на телефонску комуникацију између окривљених а која је преузета из телефона окривљеног АА, након 12 месеца од покретања предметног кривичног поступка, а што је према ставу браниоца супротно одредбама члана 16. и 84. ЗКП.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни суд налази да се нижестепене пресуде не заснивају на незаконитом доказу. Ово стога што из списка предмета – са записника о претресу одржаном дана 26.03.2025. године пред Апелационим судом у Новом Саду у предмету Кж1 831/24 произилази да је главни претрес одржан у присуству јавног тужиоца, те окривљених и њихових бранилаца, те да је у оквиру доказног поступка извршено упознавање са доказима који су већ изведени пред првостепеним судом, након чега је другостепени суд свим странкама предочио садржину комуникација између све тројице окривљених, која је забележна на ЦД-у и достављена од стране Одсека за оперативну форензику, уз налаз и мишљење вештака о оствареној комуникацији између окривљених, по наредби Вишег суда у Сомбору К 50/22 од 22.03.2023. године, којом је одређено вештачење садржаја меморије мобилног телефона окривљеног АА.

Имајући у виду да су сви докази изведени у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, а посебно чињеницу да ни окривљени Иван Гавриловић и Раде Пјетловић, нити њихови браниоци, на претресу одржаном дана 26.03.2025. године нису имали примедби на извођење ових доказа, то је Врховни суд оценио да су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Радета Пјетловића – адвоката Јелене Јовановић, којима се указује да су нижестепене пресуде засноване на незаконитом доказу и да је у конкретном случају учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Неосновани су и наводи захтева истог браниоца којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и с тим у вези истиче да су радње окривљеног Радета Пјетловића погрешно правно квалификоване као радње извршене у саизвршилаштву, у смислу члана 33. КЗ, обзиром да у конкретном случају није постојао претходан договор о заједничком извршењу кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ.

Наиме, у изреци правноснажне пресуде јасно је наведено да су окривљени Раде Пјетловић и Иван Гавриловић критичног дана, на граничном прелазу Богојево, способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, те свесни свог

дела и хтели његово извршење, по претходном договору и заједно са окривљеним АА, преносили ради даље продаје опојну дрогу, и то таблете „Белбијен“, које у себи садрже психоактивну супстанцу „Золпиден“, тако што је окривљени Иван Гавриловић дао свој број телефона и упутио окривљеног АА да контактира окривљеног Радета Пјетловића ради преузимања и преноса ових таблета из Републике Србије у Енглеску, што је исти и учинио, након чега је у товарном делу теретног возила марке „Ивеко“ окривљени АА преносио ради даље продаје наведене таблете које су биле упаковане у 10 картонских кутија умотаних у папир, а у којима се налазило укупно 240.430 таблета, које су на основу Правилника о утврђивању списка психоактивних контролисаних супстанци проглашене за опојну дрогу, а које је окривљени АА претходно у Новом Саду преузео од окривљеног Радета Пјетловића, с тим што је након повратка у Републику Србију окривљени АА од окривљеног Ивана Гавриловића требао да добије новчану накнаду за обављен пренос наведених таблета у износу до 4.000 евра.

Како је, дакле, у изреци правоснажне пресуде јасно описано да су окривљени поступали у саизвршилаштву, при чему су конкретизоване радње сваког од окривљених, које су предузели приликом извршења кривичног дела, те наведено да су све радње учинили по претходном договору, то су оцењени неоснованим наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Радета Пјетловића – адвоката Јелене Јовановић којима се указује да је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 33. КЗ и да су радње окривљених погрешно правно квалификоване као радње извршене у заизвршилаштву.

Неосновано се и захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Гавриловића – адвоката Јована Јовановића, истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

С тим у вези, бранилац окривљеног Ивана Гавриловића у поднетом захтеву наводи да је Апелациони суд у Новом Саду, приликом доношења одлуке о казни, окривљеном као отежавајућу околност ценио чињеницу да је окривљени Иван Гавриловић раније осуђиван и да је при одмеравању казне посебно узео у обзир постојање поврата, и поред тога што се поврат не мора увек третирати као отежавајућа околност. Супротно изложеним наводима захтева, из другостепене одлуке – пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.831/24 од 26.03.2025. године јасно произилази да је суд приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције према окривљеном Ивану Гавриловићу ценио све околности прописане одредбом члана 54. КЗ, да је од олакшавајућих околности ценио чињеницу да је ожењен и отац двоје малолетне деце, а као отежавајућу да је до је до сада осуђиван, и то пресудом иностраног суда у Стразбуру, па како, дакле, у смислу члана 55. није ни ценио постојање поврата као посебно отежавајућу околност, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву, то је захтев у овом делу одбијен као неоснован.

У преосталом делу, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених су одбачени, из следећих разлога:

У преосталом делу, бранилац окривљеног Радета Пјетловића - адвокат Јелена Јовановић указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, па како наведене повреде закона не представљају

законске разлоге из члана 485. став 4. ЗКП због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Истим захтевом указује се и на повреду члана 32. Устава РС, међутим, како бранилац уз поднети захтев није доставио одлуку Уставног суда која се односи на окривљеног Радета Пјетловића или другог учесника у поступку, како је то прописано одредбом члана 484. ЗКП, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио, јер нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног Ивана Гавриловића – адвокат Јован Јовановић, у уводу поднетог захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца, међутим у образложењу захтева не наводи у чему се конкретно ова повреда састоји, већ с тим у вези истиче да се у предмету, након главног претреса одржаног дана 01.03.2025. године појављује поднесак браниоца окривљеног АА од 17.03.2023. године, и то наводни транскрипт порука које се налазе на његовом телефону, које је размењивао са осталим окривљенима, да је наведени поднесак са доказима достављен окривљенима тек на претресу дана 22.03.2023. године, те да је након тога суд донео наредбу К бр.50/22 до 22.03.2023. године којом се одређује вештачење наведеног телефона, уз сопствени закључак да је овај доказ морао бити достављен у истрази или на првом претресу, обзиром да је искључиво оптеретио окривљене Гавриловића и АА. Како изложеним наводима захтева бранилац окривљеног Ивана Гавриловића у суштини износи сопствену оцену доказа и доводи у сумњу одлуку суда којом је одређено вештачење предметног телефона, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Врховни суд је одбацио захтев истог браниоца и у делу у којем се, без икаквог образложења, истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, налазећи да захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, који налаже обавезу навођења разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Најзад, бранилац окривљеног Ивана Гавриловића у уводу захтева истиче и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП и из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, па како наведене повреде у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем су захтеви одбијени као неосновани, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 484. ЗКП, у делу у коме су захтеви одбачени, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић